

Arrest

nr. 215 633 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DARSALIA
Elisabethlaan 122
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DARSALIA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde nam op 26 juni 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Diezelfde dag nam hij ook een beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer

naam : T.

voornaam : I.

geboortedatum : 23.11.1965

nationaliteit : Georgië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/06/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene werd van 29/05/2018 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelneming aan een vereniging van misdadigers, feit waarvoor hij kan veroordeeld worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/13

Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht van 08.06.2018 dat hij geen familie en geen duurzame relatie in België heeft. Artikel 8 van EVRM is niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 8 EVRM

Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht van 08.06.2018 dat hij geen familie en geen duurzame relatie in België heeft. Artikel 8 van EVRM is niet van toepassing. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht ziek te zijn maar hij geeft er geen bewijs van. Artikel 3 van EVRM is niet van toepassing

Betrokkene werd van 29/05/2018 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelneming aan een vereniging van misdadigers, feit waarvoor hij kan veroordeeld worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Verzoeker werd op 7 juli 2018 gerepatrieerd naar Georgië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat luidt als volgt:

"Genomen uit de schending van :

(1) Artikel 13 UVRM

(2) Artikel 23 UVRM

(3) Artikel 3 EVRM

(4) Artikel 6 EVRM

(5) Artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM

(6) Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

(7) Artikel 62, 1^{ste} lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(8) De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Doordat:

Aan verzoeker een inreisverbod wordt toegekend op grond van de motivering dat verzoeker

- *geen familie of duurzame relatie heeft in België;*
- *geen bewijs levert van ziekte;*
- *door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*
- *op illegale wijze in België heeft verbleven.*

Aangezien er door verwerende partij geen enkel onderzoek in concreto werd uitgevoerd naar de actuele leef- en verblijfsomstandigheden van verzoeker.

Verzoeker verbleef wel degelijk legaal in zowel België als Europa, waarbij hij aantoonde zelfs in een hotel te hebben verbleven te Duitsland.

Voorts toont hij eveneens aan dat hij zowel aan keelkanker als epilepsie lijdt.

Tot slot legt verzoeker stukken voor waaruit blijkt dat hij in Europa heeft verbleven in het kader van zijn bedrijvigheid als zelfstandige autohandelaar.

Verwerende partij heeft tevens nagelaten rekening te houden met het vermoeden van onschuld, de belangen van het gezin en familieleven in het kader van art. 8 EVRM en art. 22 G.W alsook met het universeel mensenrecht - namelijk de vrijheid van reizen, vrijheid van verkeer en vrijheid van beweging - in het kader van art. 13 UVRM. Tot slot heeft verwerende partij eveneens nagelaten rekening te houden met het recht op arbeid en vrije keuze van beroep, vervat in art. 23 UVRM.

Uiteenzetting:

1. Verzoeker verkreeg dd. 26 juni 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard gaande met een inreisverbod, gezien hij op 29 mei 2018 aangehouden werd wegens bendevoorming.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

Art. 62, 1^{ste} lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering de juridische en feitelijke overweging moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Het motiveringsbeginsel is een algemeen rechtsbeginsel van het administratief recht en vereist naast de verplichting tot motivering (kenbaarheid van de motieven), een feitelijke en juridische juistheid van de aangehaalde motieven. De aangevoerde motieven dienen daarnaast ook redelijk te zijn. (I. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge 2006, p. 131-171.)

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan, zoals hierna zal blijken.

De bestreden beslissing bevat immers geen verwijzing naar de juiste feitelijke gegevens van de zaak en de actuele (economische) situatie waarin verzoeker zich thans bevindt.

Volgens verzoeker heeft de verweerder dan ook niet alle relevante feitelijke gegevens in beoordeling genomen om tot een juiste beslissing te komen.

2. Voor zijn aanhouding verbleef verzoeker echter wel degelijk regelmatig in Europa, meer bepaald in Duitsland.

De reden hiervoor is het feit dat verzoeker autohandelaar is van beroep (zie stuk 2). Zoals reeds uiteengezet transporteert verzoeker auto's en autodelen uit gans Europa naar Georgië, zoals ook blijkt uit de bijegebrachte stukken.

Verzoeker koopt immers per keer 10 tot 15 auto's op in Europa, die hij per container naar Georgië importeert. Aldaar huurt verzoeker hiervoor drie standplaatsen/winkels. Hij heeft tevens een lening lopen bij twee verschillende banken om zijn bedrijvigheid te financieren.

Het klopt zodus dat verzoeker in België geen familiale belangen heeft, doch hij heeft economische en sociale belangen in niet alleen België, maar in heel Europa.

De dag van zijn aanhouding was verzoeker enkel en alleen in België daar hij een vriend diende af te zetten die alhier een vlucht diende te halen.

Verzoeker was nooit van zinnens in België te blijven of te overnachten. Hij wilde louter een paar uurtjes uitrusten alvorens terug de baan op te gaan.

Verzoeker verbleef immers reeds in Duitsland in een hotel genaamd 'SADAKHLO' te Essen, die overigens speciaal afgestemd is op autohandelaars (zie stuk 3).

Zijn activiteit als autohandelaar is nagenoeg de enigste bron van inkomsten van verzoeker en zijn gezin.

Bovendien is de vrijheid om te reizen, vrijheid van verkeer of vrijheid van beweging een universeel mensenrecht.

Verzoeker een inreisverbod op te leggen van drie jaar zou een onredelijke en onzorgvuldige beslissing vormen en volkomen in strijd zijn met de artikelen 13 en 23 UVRM alsook met de artikelen 22 G.w. en 8 EVRM, daar de enigste bron van inkomsten van zowel verzoeker als zijn gezin hen op die manier worden ontnomen.

3. De reden dat verzoeker dd. 29 mei werd aangehouden is het feit dat hij en zijn kameraad in een rustige woonwijk stilstonden met hun voertuig.

Het stilstaande voertuig met buitenlandse transitplaten werd namelijk opgemerkt door een rondrijdende patrouille.

Daar verzoeker alsook zijn kameraad hen in geen enkele taal verstaanbaar konden maken tegenover de politie-inspecteurs om hun aanwezigheid aldaar te verklaren werden beiden gearresteerd wegens bendevoering.

Na verder onderzoek besloot de onderzoeksrechter uit eigen beweging zowel verzoeker als zijn kameraad dd. 26 juni 2018 terug in vrijheid te stellen, dit zonder een borgsom of enig ander voorwaarde, (zie stuk 4)

Het vermoeden van onschuld is vervat in art. 6 EVRM, dat stelt dat eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd voor onschuldig wordt gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt.

De zaak van verzoeker is nog steeds in onderzoeksfase, hetgeen maakt dat er nog geen veroordeling voorhanden is dat verzoeker schuldig zou achten aan onderhavige feiten.

Meer nog, gelet op de vroegtijdige invrijheidstelling van verzoeker kan het zeer goed zijn dat hij niet eens wordt verwezen naar de Correctionele Rechtbank, maar buiten vervolging wordt gesteld.

Verzoeker is aldus onschuldig en maakt geen gevaar uit voor de openbare orde. Het tegengestelde beweren zou een schending uitmaken van art. 6 EVRM.

4. Tot slot is er schending van art. 3 EVRM, daar verzoeker aan een ernstige vorm van keelkanker alsook epilepsie lijdt (stuk 5).

Ook omwille van zijn medische toestand is het mogelijk dat verzoeker in de toekomst een behandeling dient te volgen in Europa, daar Europa verder staat op geneeskundig vlak in vergelijking met Georgië.

Verzoeker deze mogelijkheid ontzeggen zou een inbreuk uitmaken op art. 3 EVRM."

2.2. In de mate dat verzoeker zich beroept op de artikelen 13 en 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, moet erop worden gewezen dat het een beginselverklaring is, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (cf. RvS 8 maart 2006, nr. 155.998; RvS 4 mei 2005, nr. 144.115; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 13 maart 2002, nr. 104.622). Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.3. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)".

Uit § 1, tweede lid, 1° volgt dat de minister of zijn gemachtigde ertoe gehouden is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *"indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *"door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval"*.

De bestreden beslissing is gesteund op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hem geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek, en dit is een element dat onlosmakelijk verbonden is met de verwijderingsmaatregel, die door hem niet werd aangevochten. Het staat derhalve vast dat in casu een inreisverbod kon worden opgelegd.

Artikel 74/11, §1 voorziet in verschillende gradaties voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Zo kan in "standaardgevallen" een inreisverbod worden opgelegd tot drie jaar, kan deze termijn worden verlengd tot vijf jaar wanneer de betrokkene fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, en kan deze termijn worden overschreden wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De gemachtigde is binnen de standaardtermijn gebleven en heeft geopteerd voor een termijn van drie jaar, rekening houdend met het feit dat verzoeker heeft verklaard geen familie en geen duurzame relaties te hebben in België, dat hij geen bewijs levert van het feit dat hij ziek is, en dat hij *"van 29/05/2018 tot heden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van deelneming aan een vereniging van misdadigers, feit waarvoor hij kan veroordeeld worden"* en dat door de maatschappelijke impact van deze feiten hij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker stelt in eerste instantie dat de gemachtigde niet alle relevante feitelijke gegevens van de zaak en de actuele economische situatie waarin hij zich bevindt in overweging heeft genomen en erover heeft gemotiveerd. Hij geeft zijn versie van de feiten die hebben geleid tot zijn aanhouding en stelt dat de onderzoeksrechter uit eigen beweging besloot om hem in vrijheid te stellen, zonder een borgsom of enige andere voorwaarde. Hij duidt op het vermoeden van onschuld en betoogt dat de zaak nog in een onderzoeksfase is, zodat er geen veroordeling voorhanden is die zijn schuld zou aantonen. Gelet op zijn

vroegtijdige invrijheidsstelling kan het zelfs zeer goed zijn dat hij niet eens wordt doorverwezen naar de correctionele rechtbank, maar buiten vervolging wordt gesteld, zo betoogt hij. Verzoeker stelt geen gevaar te zijn voor de openbare orde, en het tegendeel beweren zou een schending uitmaken van artikel 6 van het EVRM.

Het vermoeden van onschuld is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht, dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De bestreden beslissing is geen maatregel van strafrechtelijke aard maar wel een administratieve rechtshandeling en dus kan verzoeker de schending van dit beginsel niet dienstig opwerpen. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Het vermoeden van onschuld belet niet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis hiervan een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Uit de stukken het administratief dossier blijkt dat verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd op 29 mei 2018 om 02u30 en dat hij in verdenking werd gesteld wegens bendevorming. Het bevel tot aanhouding maakt melding van "ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van in verdenking gestelde" en stelt:

"In verdenking gestelde wordt aangetroffen als bestuurder van een voertuig in een inbraakgevoelige wijk. Verstopt, in geheime plaatsen in het voertuig, worden voorwerpen aangetroffen specifiek dienstig om inbraken te plegen. Een van de voorwerpen is dienstig om cilindersloten open te breken. De verklaring van in verdenking gestelde over hun aanwezigheid in Antwerpen lijkt ongeloofwaardig. Uit de ANPR camerabeelden blijkt dat het voertuig reeds drie dagen in Antwerpen rondzwerft. In de gps'en, aanwezig in de auto, zijn adressen in Antwerpen en Rotterdam vermeld.

De aanhouding van de in verdenking gestelde is volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid en is gegrond op de volgende feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoon van de in verdenking gestelde;

Er bestaan dus ernstige aanwijzingen dat in verdenking gestelde zich schuldig gemaakt heeft aan de hem ten laste gestelde feiten.

Het onderzoek dient verder gezet te worden naar de juiste omstandigheden van de feiten.

In verdenking gestelde heeft geen vast woon-of verblijfplaats in België zodat het te vrezen is dat hij zich aan het verder onderzoek zal onttrekken moest hij in vrijheid gesteld worden.

De feiten betekenen een ernstig gevaar voor de openbare veiligheid, zo zijn bewezen zijn. Gelet op de grote winsten die met dergelijke feiten verkregen worden is het gevaar voor recidive, moesten de feiten bewezen zijn, bij in verdenking gestelde zeer groot."

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker daarop werd overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen, en dat hij vervolgens op 3 juli 2018 vanuit de gevangenis van Antwerpen werd overgebracht naar het centrum voor illegalen in Merksplas.

Het is niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat de gemachtigde rekening houdt met dit aanhoudingsbevel, om op grond daarvan te besluiten dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en om deze vaststelling mee te nemen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Verzoekers eigen voorstelling van de feiten die hebben geleid tot zijn aanhouding doen hieraan geen afbreuk.

Uit een document van de FOD Justitie van 26 juni 2018 blijkt inderdaad dat verzoeker, zoals hij aangeeft, het voorwerp uitmaakte van een handlichting door de onderzoeksrechter. Echter, aangezien zowel de handlichting als het bestreden inreisverbod werden uitgevaardigd op dezelfde dag is het niet aangetoond dat de gemachtigde kennis had van de handlichting op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam, of had moeten weten dat er een dergelijke handlichting op til was. Het is dus evenmin aangetoond dat hij hiermee rekening had kunnen houden. Daarenboven gebeurt een handlichting bij een met redenen omklede beschikking (cf. artikel 25 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis). Aangezien deze beschikking niet voorligt, kan de Raad er niet uit afleiden om welke redenen de onderzoeksrechter ze heeft bevolen, en kan er dus evenmin uit worden afgeleid dat de gemachtigde niet deugdelijk heeft vastgesteld dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te

kunnen schaden. Verzoeker betoogt ten andere zelf dat het zeer goed mogelijk is dat hij, gelet op zijn invrijheidstelling, niet eens wordt verwezen naar de correctionele Rechtbank, waarmee hij aangeeft dat het omgekeerde –met name een verdere vervolging- niet uitgesloten is.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker voorts niet aannemelijk op welke wijze het feit dat hij autohandelaar zou zijn in zijn land van herkomst en om die reden sociale en economische belangen heeft in België en in heel Europa van invloed zou kunnen zijn geweest op de beoordeling van de duur van het inreisverbod. Eén en ander klemmt overigens des te meer nu hij wel beweert doch niet met concrete bewijskrachtige gegevens aannemelijk maakt dat zijn autohandel niet langer lucratief zou zijn en zijn inkomsten hem zouden worden ontnomen indien hij niet meer zelf in de mogelijkheid is om wagens aan te kopen in België of Europa. Zo toont hij niet aan dat hij zijn import niet desgewenst op een andere manier –eventueel met tussenpersonen of door het aanboren van een nieuwe markt- zou kunnen organiseren, en al evenmin dat deze import een dermate groot aandeel vertegenwoordigt in zijn activiteiten dat het wegvallen ervan voor de duur van het inreisverbod dermate problematisch zou zijn dat hij in zijn sociale of economische belangen zou worden geraakt en de enige bron van inkomsten hem en zijn gezin zou worden ontnomen. De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt brengen geen soelaas: het overzicht van declaraties van voertuigen vermeldt een laatste declaratie op 1 september 2016 zodat dit geen een actueel zicht geeft op verzoekers activiteiten, en voorts is er enkel het stuk waaruit blijkt dat verzoeker op 8 mei 2018 een wagen heeft aangekocht in Duitsland en een verklaring dat hij als een betrouwbare handelspartner wordt beschouwd. Een kopie van zijn paspoort met in- en uitreisstempels is evenmin een bewijs van zijn stelling. Gelet op de vaststelling dat verzoekers uitgangspunt niet is onderbouwd met actuele objectieve gegevens, kan hij zich alleen al om die reden niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet.

Tot slot, en niet in het minst, moet erop worden gewezen dat, indien zou komen vast te staan dat verzoeker ten onrechte werd aangehouden en er geen strafvervolging komt, hij op grond van dit gegeven de opheffing of opschorting kan vragen van het inreisverbod op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt te lijden aan een ernstige vorm van keelkanker en epilepsie en betoogt dat het mogelijk is dat hij in de toekomst een behandeling dient te volgen in Europa omdat Europa verder staat op geneeskundig vlak dan Georgië, en dat hem deze mogelijkheid ontzeggen een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 van het EVRM. Hij toont evenwel niet aan dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben vastgesteld dat ten tijde van de bestreden beslissing ter zake geen enkel bewijs voorlag. Voorts kan alleen maar worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker had aangegeven zo snel mogelijk naar Georgië terug te willen en dat hij zich verder beperkt tot een louter hypothetische noodzaak aan behandelingen in Europa. Uit de stukken die hij bijbrengt blijkt dat hij in Georgië wordt behandeld, zonder dat er enig spoor is van een eventuele noodzaak aan behandeling elders dan in het herkomstland. Een schending van artikel 3 van het EVRM is dus niet aangetoond. Overigens kan andermaal worden verwezen naar de mogelijkheid tot opheffing of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen, zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet indien zijn hypothese bewaarheid zou worden.

2.4. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben besloten tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS